

Sygn. akt III UK 251/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z odwołania J. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzecku
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Rzeszowie
z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. akt III AUa 319/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 30 lipca 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonego J. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 5 lutego 2015 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzecku z 30 sierpnia 2013 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy czasookres.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną wnioskodawcy. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: 1/ art. 107 w związku z art. 12 i 13 w związku z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.; dalej: „ustawa o emeryturach i rentach z FUS”) i 2/ art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ponadto skargę

kasacyjną oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania: 1/ art. 378 § 1 w związku z art. 13 § 2 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 382 w związku z art. 233 w związku z art. 278 w związku z art. 286 w związku z art. 316 § 1 k.p.c.; 2/ art. 378 § 1 w związku z art. 13 § 2 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 382 w związku z art. 386 § 4 k.p.c.; 3/ art. 378 § 1 w związku z art. 13 § 2 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 382 w związku z art. 207, art. 217, art. 227, art. 285, art. 286 k.p.c.; 4/ art. 378 § 1 w związku z art. 13 § 2 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 382 w związku z art. 207, art. 217, art. 227, art. 236, art. 299 k.p.c.; 5/ art. 378 § 1 w związku z art. 13 § 2 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 382 w związku z art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; 6/ art. 13 § 2 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 w związku z art. 386 § 4 w związku z art. 316 § 1 w związku z art. 382 k.p.c.; 7/ 378 § 1 w związku z art. 13 § 2 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 382 w związku z art. 316 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 386 § 4 k.p.c.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także oczywistą zasadność skargi.

Zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na to, że Sąd drugiej instancji sporządził uzasadnienie, które w swej znacznej części jest przytoczeniem stanu faktycznego i zarzutów, a następnie jedynie na trzech stronach stanowi odniesienie się do treści apelacji, która wobec szczegółowości i konkretyzacji uchybień Sądu pierwszej instancji była zawarta na dwudziestu sześciu stronach. Ponadto uzasadnienie wyroku w najmniejszym choćby zakresie nie pozwala na zapoznanie się przez strony z argumentacją dotyczącą uznania większości, w tym najistotniejszych zarzutów, jako bezpodstawnych. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie lakonicznie, ogólnikowo i często jednozdaniowo neguje zasadność apelacji w zakresie tylko niewielkiej części naruszeń wskazanych w jej treści, bez analizy, jaki proces doprowadził do postawienia tak kategorycznych wniosków. Uzasadnienie wyżej wymienionego

środka zaskarżenia zostało w znacznej części pominięte, a co więcej można mieć wrażenie, że Sąd drugiej instancji się z nim nie zapoznał. Apelacja nie stanowiła jedynie polemiki z ustaleniami Sądu pierwszej instancji, zawierała skonkretyzowane zarzuty uzasadnione przykładami i wymienieniem uchybień w kontekście przypadków błędnej oceny dowodów - stąd też jej obszerność. Skarżący nie ma poczucia, że została ona rozważona, co przeczy zasadzie dwuinstancyjności postępowania i nie pozwala na zaznajomienie się z podstawą rozstrzygnięcia. Wobec nie rozpoznania sprawy w granicach apelacji skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona - Sąd drugiej instancji odniósł się jedynie do nieznaczej części zarzutów apelującego i uczynił to w całkowitym oderwaniu od ich uzasadnienia znajdującego się w dalszej części środka zaskarżenia. Najistotniejszym z zarzutów apelacji, świadczącym - w ocenie skarżącego - o oczywistej zasadności niniejszej skargi kasacyjnej, był ten dotyczący braku uzasadnienia w opiniach uzupełniających biegłego neurologa J. K. i ortopedy-traumatologa W. P.. Opinie te w sposób oczywisty nie spełniały więc wymogów stawianych tych środkom dowodowym. Skarżący w apelacji wskazał orzecznictwo Sadu Najwyższego, gdzie zgodnie przyjmuje się, że wymaganie uzasadnienia opinii biegłego nie jest tylko formalnością, gdyż umożliwia przeprowadzenie oceny tego dowodu, w ramach której sąd orzekający zobowiązany jest także ujawnić motyw i sposób odniesienia się do przeprowadzonego dowodu. Brak uzasadnienia opinii, podobnie jak uzasadnienie fragmentaryczne albo nazbyt hermetyczne, uniemożliwia więc swobodną ocenę tego dowodu lub czyni ją niepełną (ułomną). W uzasadnieniu wyroku Sadu Apelacyjnego nie sposób znaleźć jakiegokolwiek odniesienia do tego zarzutu, co zdaniem skarżącego pozwala na stwierdzenie, że to uchybienie uprawnia do skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., czyniąc niniejszą skargę uzasadnioną w sposób oczywisty. W takim samym stopniu istotnym był zarzut apelacji dotyczący opinii biegłej z zakresu medycyny pracy, która opierała się jedynie na opiniach innych biegłych, w których treści nie sposób było znaleźć odpowiedzi na zastrzeżenia strony. Oczywistym brakiem i błędem opinii biegłej H. W. było nie dokonanie łącznej oceny - jako całości - stanu zdrowia J. K. Sąd drugiej instancji ponadto nie rozważył i nie odniósł się do zarzutu podniesionego w apelacji

dotyczącego rażącego naruszenia art. 207, art. 217, art. 227, art. 285, art. 286 k.p.c., przez oddalenie wniosku dowodowego o wezwanie przez Sąd pierwszej instancji biegłych sądowych do ustnego wyjaśnienia opinii lub sporządzenia opinii uzupełniającej, w szczególności wobec braku uzasadnienia w opiniach biegłych neurologa i ortopedy-traumatologa, jak i wobec niedokonania przez biegłą z zakresy medycyny-sądowej oceny stanu zdrowia J. K. jako całości, jak i oczywistej sprzeczności wniosków z dokumentacją lekarską. Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej potwierdza także fakt nierozważenia i nieodniesienia się do zarzutu naruszenie przepisu art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez jego niezastosowanie, co miało zasadniczy wpływ na treść orzeczenia, gdyż Sąd pierwszej instancji całkowicie pominął ocenę prawną niezdolności do pracy - pozostawił poza swoimi rozważaniami okoliczności, o zasadniczym znaczeniu, a mianowicie stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie winien był wziąć pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne, a ograniczył się jedynie do przyznania racji biegłym (do których kompetencji nie należała taka ocena). Autorowi skargi kasacyjnej, wobec braków w uzasadnieniu Sądu drugiej instancji, bardzo trudno było nawet uzasadnić powiązany zarzut w poniższym przedstawieniu podstaw kasacyjnych, gdyż wobec braku jego rozważenia, tylko hipotetycznie mógł przyjąć co legło u podstaw tego odrzucenia. Czyni to kontrolę kasacyjną praktycznie niemożliwą i uzasadnia uwzględnienie wniosków zawartych w niniejszym piśmie. Za oczywistą zasadnością niniejszej skargi przemawia również zarzut skargi kasacyjnej dotyczący naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 13 § 2 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 378 § 1 w związku z art. 386 § 4 w związku z art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji, przez przyjęcie błędnej podstawy prawnej zupełnie pozostawił poza swoimi rozważaniami okoliczności o zasadniczym znaczeniu, a mianowicie fakt, iż stan zdrowia J. K. nie uległ poprawie, przy całkowitym pominięciu oceny materiału dowodowego w wyżej wymienionym zakresie w postaci opinii biegłych jak i dokumentacji medycznej.

Istotną kwestią dla oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jest również fakt nierozważenia przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zarzutu dotyczącego naruszenia przez Sąd I instancji art. 328 § 2 k.p.c. Wiąże się to z zarzutem niniejszej skargi kasacyjnej dotyczącym naruszenia art. 378 § 1 w związku z art. 13 § 2 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 w związku z art. 382 w związku z art. 316 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 386 § 4 k.p.c. Apelujący podkreślił, że Sąd pierwszej instancji sporządził uzasadnienie, które nie wskazywało w swej treści: logicznego procesu, który doprowadził Sąd Okręgowy w Rzeszowie do oddalenia odwołania, pomijało wiele okoliczności ujawnionych w sprawie, bez ustalenia w sposób należyty faktów, które wyżej wymieniony Sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz bez wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Ponadto, w ocenie skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 107 w związku z art. 12 i 13 w związku z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez niezastosowanie art. 107 ustawy oraz wyłączne zastosowanie art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i prawdopodobne błędne ich wykładnie polegające na przyjęciu, że w przypadku dalszego prawa do renty art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie znajduje zastosowania, a podstawą prawną jest wyłącznie art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Z powyższym wiąże się istotne zagadnienie prawne, sformułowane następująco: „czy w sprawach, których przedmiotem jest rozpoznanie odwołania od decyzji o odmowie przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy tzw. dalszego prawa do renty po ustaniu okresu, na który poprzednie prawo do renty zostało przyznane, w szczególności ody wniosek ubezpieczony złożył przed upływem wyżej wymienionego okresu - art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS winien mieć zastosowanie i stanowi podstawę prawną rozstrzygnięcia?”. Przesłanka dotycząca istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczy także art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zdaniem skarżącego żadne z orzeczeń Sądu Najwyższego nie odnosi się

wprost do wykładni tego przepisu, który może powodować wątpliwości, a dodatkowo Sąd Apelacyjny w Rzeszowie już w drugim ze swych orzeczeń stoi na odmiennym stanowisku, niż inne sądy powszechne. Zdaniem autora niniejszej skargi kasacyjnej, rozumienie art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zaprezentowane w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu ustnym zaskarżonego wyroku, jest rażąco błędne. Jak dalej wskazuje skarżący Sąd drugiej instancji wskazując podstawę prawną wyroku całkowicie wykluczył art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawdopodobnie błędnie przyjmując, że przy ustaleniu dalszego prawa do renty nie jest wymagana poprawa stanu zdrowia. W pisemnym uzasadnieniu wyroku jedynie na końcu znajduje się zapis, że wnioskodawca nie spełnił warunków określonych w art. 57 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jednakże w ustnych motywach wyroku wskazanych zaraz po ogłoszeniu orzeczenia Sąd drugiej instancji jasno sformułował wniosek o niemożności powoływania art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jako podstawy prawnej w sprawach o „dalsze” prawo do renty. Na skutek tego uchybienia Sąd drugiej instancji przyjmuje, że biegli wskazują, że stan zdrowia J. K. uległ poprawie (brak objawów), jednocześnie nie odnosi się zupełnie do zarzutów apelacji dotyczących tego ustalenia, tak jakby brak poprawy stanu zdrowia był faktem nieistotnym. W apelacji podkreślono, że zgodnie z art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS: „prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie”. Kwestią do rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu, była więc ocena dalszej niezdolności do pracy, gdyż organ rentowy był władny zmienić to prawo tylko i wyłącznie w przypadku wykazania poprawy stanu zdrowia odwołującego się. Natomiast pogorszenie się stanu zdrowia, a nawet jego stabilizacja, nie dawały podstaw do odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Sąd drugiej instancji nie odniósł się do podnoszonej kwestii, jednocześnie pomijając w uzasadnieniu wiele konkretnych argumentów apelującego. Przyjęcie w uzasadnieniu ustnym, że art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie stanowi podstawy prawnej rozstrzygnięcia, co potwierdzają

przytoczone przez Sąd drugiej instancji przepisy spowodowało prawdopodobnie braki w rozważeniu zarzutów środka zaskarżenia. Istotnym w niniejszej sprawie jest, że ubezpieczony złożył wniosek przed ustaniem okresu, na który prawo do renty było przyznane, co dla Sądu winno mieć pierwszorzędne znaczenie, skoro - jak stanowi art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - prawo do renty może ulec zmianie w wyniku badania lekarskiego przeprowadzonego na wniosek. Jeżeli został on złożony w okresie przyznania prawa do renty, to przedłużające się postępowanie nie powinno działać na niekorzyść ubezpieczonego. Zwrot „ulega zmianie” użyty w art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zdaniem Sądu drugiej instancji oznacza (tak przypuszcza skarżący, gdyż w uzasadnieniu wyroku brak jest wyjaśnienia przyjętej podstawy prawnej), że przepis ten dotyczy wyłącznie sytuacji, gdy ustalono zmianę, brak lub ponowne powstanie niezdolności do pracy w okresie gdy prawo do renty trwa, lecz w dniu wydania decyzji nie skończył się jeszcze okres na jaki zostało ono przyznane. Ponadto zdaje się, że według Sądu nie ma znaczenia nawet chwila złożenia wniosku o dalsze prawo do renty. Zdaniem skarżącego, taka wykładnia jest rażąco błędna. Wprawdzie po ustaniu okresu, na jaki renta została przyznana, można byłoby mieć wątpliwości, czy mielibyśmy dalej do czynienia z prawami nabytymi, które podlegają ochronie, jeżeli ubezpieczony nie złożył stosownego wniosku, lecz odmienne podejście oznaczałoby dojście do kuriozalnych wniosków, a mianowicie - wobec osoby mającej przyznane prawo do renty, ze względu na jej stan zdrowia na okres np. jednego roku, pomimo braku wykazania poprawy tego stanu można byłoby arbitralnie stwierdzić brak tego prawa na dalszy okres pomimo, że stan faktyczny nie uległ żadnej zmianie - innymi słowy pewność prawa w rozumieniu jego przewidywalności w zakresie konsekwencji pewnych stanów doznawałaby tu znacznego ograniczenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, organ rentowy wniosł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania - o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu

kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7 -8, poz. 147; z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011; z dnia 8 lipca 2004r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Co się tyczy tej przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4 poz.43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, iż budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój

jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sady powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Wreszcie odnośnie do tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wypada stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia żadnej z powołanych przesłanek przedsądu.

Co do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zdaniem skarżącego, jest ona konsekwencją głównie nierozważenia przez Sąd Apelacyjny i nieodniesienia się w szczegółowy sposób w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów zawartych w apelacji ubezpieczonego od orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Trudno zgodzić się z tą tezą, skoro skarżący jednocześnie przyznaje, że uzasadnienie wyroku zawiera ustalenia faktyczne, jakie legły u podstaw zapadłego rozstrzygnięcia i rozważenie zarzutów apelacyjnych. Sąd dopełnił zatem wynikającego z art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji i dania temu wyrazu w pisemnych motywach orzeczenia. Uzasadnienie wyroku pozwala na kontrolę kasacyjną zaskarżonego rozstrzygnięcia, nawet jeśli stopień jego szczegółowości jest dla skarżącego niezadawalający. Argumentacja za istnieniem tej przesłanki przedsądu w dużej mierze sprowadza się do polemiki z opiniami biegłych sądowych oraz oceną ich wiarygodności przez Sądy orzekające i poczynionymi na tej podstawie ustaleniami faktycznymi. Tymczasem kwestie dotyczące ustalonych faktów nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681).

Odnosząc się natomiast do istotnego zagadnienia prawnego zawartego w pytaniu, „czy w sprawach, których przedmiotem jest rozpoznanie odwołania od decyzji o odmowie przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy tzw. dalszego prawa do renty po ustaniu okresu, na który poprzednie prawo do renty zostało przyznane, w szczególności gdy wniosek ubezpieczony złożył przed upływem wyżej wymienionego okresu - art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS winien mieć zastosowanie i stanowi podstawę prawną rozstrzygnięcia?” a także potrzeby wykładni tego artykułu jako przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie stwierdzić należy, że rozstrzygnięcie przedstawionego problemu prawnego oraz wątpliwości

interpretacyjnych nie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Można byłoby dywagować na temat zasadności odmowy przyznania renty na dalszy czas po ustaniu prawa do renty okresowej w sytuacji, gdy pomimo braku poprawy stanu zdrowia w relacji do wcześniej stwierdzanego, ustalono brak niezdolności do pracy wnioskodawcy. Jak jednak wynika z wiążących dla Sądu Najwyższego ustaleń poczynionych w sprawie przez Sady orzekające, skarżący korzystał z prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 30 kwietnia 2012 r. do 31 lipca 2013 r. Kolejny wniosek rentowy z dnia 4 lipca 2013 r. został załatwiony negatywnie. Lekarz orzecznik i komisja lekarska ZUS orzekli, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, a biegli sądowi podzielili tę opinię, jednocześnie wyjaśniając, na czym polega poprawa stanu zdrowia badanego. Wnioskodawca nie spełnił zatem warunków określonych w art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z art. 102 ust. 1 ustawy prawo do świadczenia uzależnione od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki to świadczenie przyznano. Nie sposób z art. 107 ustawy wyprowadzić wniosku, zgodnie z którym w przypadku poprawy stanu zdrowia (co ustalono w sprawie) i upływu okresu, na jaki przyznano rentę, świadczenie to będzie nadal wypłacane osobie, której niezdolność do pracy ustała.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia żadnej z powołanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.